

COLECȚIA TT

TRAIAN TANDIN

Comisar la omoruri

De același autor:

- *Asasinate în scop de jaf*
- *Căpitan la crime*
- *Căpitan la Direcția Judiciară*
- *Condamnați la închisoare pe viață*
- *Crime homosexuale*
- *Crimele lăcomiei în România*
- *Criminali români condamnați la moarte*
- *Criminali români condamnați la pedeapsa capitală*
- *Din jurnalul unui polițist*
- *Homosexualii - asasini și victime*
- *Jocul cu moartea*
- *Judiciarul în alertă*
- *Prințul otrăvurilor*
- *Viețașii*

TRAIAN TANDIN

Comisar la omeruri

EDITURA

NEVERLAND

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
TANDIN, TRAIAN

Comisar la Omoruri / Traian Tandin. - București : Neverland, 2019
ISBN 978-606-8390-77-2

821.135.1

Toate drepturile rezervate. Niciun fragment din această lucrare și nicio componentă grafică nu pot fi reproduse sau transmise, sub nicio formă și prin niciun mijloc, electronic sau mecanic, inclusiv fotocopiere, înregistrare sau prin orice sistem de stocare a informației, fără permisiunea editorului.

Ediție publicată de Editura NEVERLAND

Copyright © 2019

Dedic această carte minunaților ofițeri și subofițeri care s-au sacrificat pe „altarul” muncii de poliție judiciară, cei mai mulți fiind dispăruți dintre noi, iar alții bătrâni pensionari, uitați de lume pe nedrept.

Fie ca exemplul lor, în tenebra luptă cu necunoscutul, cu cei mai periculoși și ingenioși asasini să constituie un imbold pentru actuala generație de polițiști.

Mult succes, dragi colegi!

Cuvânt-înainte

Colonelul (r) Traian Tandin este un polițist-scriitor cunoscut în toată țara atât de colegii săi, prin reușitele profesionale, cât și de marele public în urma editării a 65 de cărți, care au avut un real succes de librărie și de prestigiu, dacă n-ar fi să amintim decât: „Enigmele căpitanului Roman”, „Dilemele căpitanului Roman”, „Bolidul verde”, „Pedeapsă în stil american”, „Cazul Rîmaru”, „Asasin fără voie”, sau fermecătoarea poveste a unui câine polițist intitulată „Adio Ringo”.

După apariția fiecărei cărți, presa de specialitate și posturile de televiziune care au rubrici de profil au elogiat reușitele autorului care a creat în literatura polițistă un personaj foarte îndrăgit de cititori – căpitanul Roman – nimeni alt-cineva decât prototipul eternului ofițer de judiciar român (de ce numai străinii să-l aibă pe al lor!).

Ofițerul a mai scris 42 de scenarii de film, din care 24 pentru televiziune (vă mai amintiți de serialul „Enigma” de la TVR?), iar 18 didactice, în sprijinul pregătirii de specialitate a cadrelor M.I., după care s-au turnat filme de către Serviciul cinematografic al acestei instituții („Câinele de serviciu”, „Hoții de buzunare”, „Ascultarea martorului”, „Experimentul judiciar”, „Patrula de poliție pedestră”, „Patrula auto de poliție”, „Protecția locuinței”, „Acțiunea Cerna”, „Escrocii” etc.).

La acestea s-au adăugat sute de articole și reportaje publicate în revistele Ministerului de Interne („Pentru Patrie”, „Poliția Română”, ziarele județene de poliție) în cotidiene, reviste săptămânale, bilunare, lunare și almanahuri.

O carieră literară prodigioasă în care aduce prin tot ce scrie suflul adevărului și al autenticității faptelor relatate, căci acum nu mai este un secret pentru nimeni, că meseria lui a fost similară cu a eroilor pe care îi creionează. Cu ei se identifică total, deoarece le cunoaște munca, el însuși fiind un reputat ofițer de judiciar timp de 25 de ani și încununat în această carieră debordantă cu diploma de „Expert în afaceri judiciare” în urma absolvirii, în 1978, a primului curs de acest gen din țară, cu durată de un an. Iar ca dezvăluire a unui alt... secret, el este, în cărți, „căpitanul Roman”.

„Micul detectiv al Grantului”, cum avea să fie denumit în copilărie Traian Tandin, a devenit dintr-un vrăjitor al balonului rotund, alături de fotbaliști cu

faimă ca Nichi Dumitriu (Dumitriu II), Șiți Dumitriu (Dumitriu III) sau Florian Dumitrescu, un „vrăjitor” al artei criminalistici!

„Șpiț”, cum era el poreclit în lumea fotbalului din Grant, a devenit, în vara anului 1966, locotenent de miliție la numai douăzeci de ani. După cinci ani de activitate la formațiunile cercetări penale, economic și ofițer operativ de sector – patru ani la Hunedoara și un an la Circa 20 din Capitală –, pentru meritele sale deosebite, a ajuns la dragostea sa dintâi: judiciarul. Dar nu oriunde, ci în „Eiffel”-ul miliției, respectiv la Serviciul crime al Direcției judiciare din cadrul Inspectoratului General al Miliției. Aici a devenit un elev sârguincios al marelui criminalist, generalul de brigadă (p.m.) Dumitru Ceacanica, cu care a înconjurat țara în lung și-n lat, rezolvând cele mai spinoase crime și enigme criminalistice care altfel ar fi rămas cu autori necunoscuți. Apoi, și-a luat „zborul” singur...

Deunăzi, venind vorba despre Traian Tandin, Ceacanica, prietenul meu de inimă, pentru care îi aduc un pios omagiu și pe această cale, mi l-a caracterizat astfel: „Dacă literatura nu i-ar roade sufletul acestui minunat **comisar** T.T, judiciaristul din el l-ar «ucide»!...”

Aceste frumoase cuvinte pot fi găsite și pe ultima copertă a cărții lui Traian Tandin intitulată „**Din jurnalul unui polițist,**” prima carte polițistă apărută după revoluție, care s-a bucurat de un imens succes. Un jurnal al unui criminalist de excepție ce urmărește traiectoria devenirii sale, a perfecționării mijloacelor proprii de investigare de-a lungul celor cinci ani până a ajunge la cel mai invidiat serviciu din toată miliția: omoruri!

Botezându-l „Comisarul” (și așa i-a rămas porecla lui Traian Tandin) Ceacanica și-a exprimat suprema satisfacție de a lăsa în urma sa un discipol pe măsură care prindea criminalii și rezolva cazuri printr-un fler și finețe psihologică aparte, aidoma comisarilor-meseriași de odinioară. De aceea, l-a ținut „aproape” și după ce eminentul criminalist a ieșit la pensie, cei doi întâlnindu-se la „șuete de taină” și de trei ori pe săptămână (dacă se putea), unde dezbăteau toate crimele cu autori necunoscuți de care se ocupa „Comisarul” și unde despicau împreună firul în șaisprezece, analizând pistecele cele mai „palpabile” care trebuiau să conducă la prinderea ucigașilor.

Dar Traian Tandin (oare pentru că este născut în zodia Peștilor?) căpătase și o altă pasiune: cea a scrisului. Unde înregistra succese de public, relatând numai cazurile pe care le rezolva personal. De fapt, debutul său în literatură a început în anul 1975, la revista „Pentru Patrie”, unde a inaugurat rubrica „Enigmele

căpitanului Roman”. Un duel al minții, unde cititorii îmbrăcau pe „viu” haina ofițerului de judiciar și trebuiau să-l prindă pe infractor prin mijloace logice.

Nefiind de acord să rezolve numai o singură enigmă pe lună, după cum apărea revista „Pentru Patrie”, singura din peisajul publicistic de atunci unde se strecurau cazuri despre criminalitatea din România și care se vindea la negru, cititorii i-au adresat lui Traian Tandin sute de scrisori prin care i-au cerut o carte de „enigme polițiste”. Totodată în țară s-au format zeci de fan-cluburi intitulate „Enigma”.

Și așa a început evoluția literară a „comisarului” care a publicat – bineînțeles, cu același erou, „căpitanul Roman – nu una ci cinci cărți de enigme criminalistice, toate după cazurile rezolvate de el..

Dar ofițerul dorea să facă mult mai multe lucruri bune pentru cetățeni. Fiindcă starea infracțională din România nu era dată publicității (la noi, în acea vreme, totul era perfect, iar criminalitatea „inexistentă”), el a scris o carte foarte complexă intitulată „Cum să ne ferim de infractori”, bazată pe experiența polițiștilor români și străini. Asta pentru că, în realitate, starea infracțională era destul de ridicată iar cetățenii nu cunoșteau nimic, fiind lipsiți de cele mai elementare noțiuni de autoapărare în fața infractorilor.

Așadar, cartea era destinată pregătirii antiinfracționale a românilor, pentru publicarea ei fiind necesare avizul Cenzurii (Securității) și al șefului Inspectoratului General al Miliției, generalul-locotenent Constantin Nuță. Securitatea a dat aviz favorabil considerând lucrarea benefică atâta timp cât nu se publicau statistici despre criminalitatea din România, ci numai sfaturi la obiect, pe varietatea principalelor genuri de infracțiuni. Generalului Nuță i-a plăcut și lui foarte mult inițiativa, și apreciind că lucrarea este de anvergură și va avea mare efect la public, a intenționat s-o semneze el ca șef al Miliției Române.

Traian Tandin, care avea pe atunci gradul de căpitan și era un mare entuziast (ca toți tinerii), n-a acceptat propunerea generalului Nuță (chiar dacă acesta i-o făcuse în biroul său, la o cafea îmbunătățită cu coniac Metaxa), considerând un furt pe față de inteligență. Urmarea a fost dezastruoasă pentru ofițer. Deși, era cotate ca cel mai bun specialist din țară în materie de omoruri la vremea respectivă, Nuță citându-l personal prin nu mai puțin de 32 de ordine de zi ale Inspectoratului General al Miliției, ca drept mulțumire pentru rezolvarea respectivelor cazuri spinoase, Traian Tandin a fost mutat ca simplu lucrător la Circa 21 miliție din Capitală.

Iată, aşadar, cât a avut de suferit un expert în probleme judiciare din cauza celei de-a doua sa pasiuni: scrisul, pe care îl dorea benefic în slujba compatrioţilor. Dar lucrurile nu s-au oprit aici.

La experienţa profesională pe care o avea ofiţerul, el nu putea rămâne la o circă de miliţie, generalul Vasile (Inspectorul-şef al Capitalei) promovându-l imediat ca şef al Brigăzii furturi auto-moto din cadrul Serviciului circulaţie I.M.B. Brigadă prin excelenţă cu profil judiciar, în anii '80 înregistrându-se în Bucureşti peste o mie de furturi de autovehicule şi motorete, anual.

Aici, Traian Tandin şi-a format o echipă din tineri ofiţeri şi subofiţeri şi a început „asaltul”, reuşind ca în anii 1982-1983 să reducă furturile de auto-moto la cifra de 300, anual. Totodată, în aceşti doi ani, brigada sa a fost declarată cu cele mai bune rezultate judiciare la nivelul Miliţiei Capitalei. Însuşi generalul Nuţă l-a mai citat pe ţară prin 14 ordine de zi ale Inspectoratului General al Miliţiei, iar multe ziare şi publicaţii au relatat pe larg despre succesele brigăzii sale (descoperiri, în afara hoţilor de maşini şi motorete, a autorilor unor omoruri, loviri cauzatoare de moarte, tâlhării, violuri, escroci, spărgători de locuinţe, hoţi de buzunare şi infractori de tot felul).

În urma acestor succese şi crezând că generalul Nuţă l-a iertat, Traian Tandin a comis a două „greşală”. În sensul că, în vara anului 1983, a publicat la editura Dacia, din Cluj-Napoca, o interesantă carte de enigme poliţiste, după cazurile rezolvate de el în ultimii trei ani intitulată „Bolidul verde”. Cartea a avut un deosebit succes la public, devenind foarte repede carte de export. Astfel, ea a fost tradusă în fosta U.R.S.S. în 500.000 de exemplare, statul român încasând o sumă mare în valută, respectiv în ruble. Titlul cărţii în limba rusă a fost: „Zelenii meteor”.

Când generalul Nuţă a aflat la sfârşitul anului 1983 de această carte a „Comisarului” (neangajând instituţia miliţiei nu mai fusese obligatorie şi aprobarea şefului I.G.M., ci numai a „cenzurii”) s-a făcut foc şi pară. Fără a ţine seamă de meritele ofiţerului cu brigada sa în stârpirea stării infracţionale de pe raza Capitalei, precum şi de faptul că statul român încasase de pe urma acestei cărţi o sumă considerabilă în valută, el a ordonat imediat mutarea lui Traian Tandin la Circa 3 miliţie din Capitală, ca simplu lucrător de judiciar, cu menţiunea să fie „supravegheat” şi interzis să mai fie în vreun fel promovat.

Mai mult, tot din ordinul lui Nuţă, şeful Miliţiei Capitalei, colonelul Marin Bărbulescu, l-a chemat pe ofiţer şi l-a pus să dea o umilitoare declaraţie scrisă

prin care se obliga să nu mai scrie absolut nici un rând, la prima „abatere” fiind dat afară din miliție. Și comisarul a scris-o plângând...

Iată unde a dus furia agramaiților și a infractorilor-afaceriști care conduceau miliția în vremea respectivă. După revoluție s-a dovedit cine au fost generalii Nuță, Mihalea (loctiitorul primului) și colonelul Bărbulescu. Niște bișnițari și infractori de drept comun, care lucrau mână în mână cu capii lumii interlope, strângând averi în bunuri, bani, valută și bijuterii. O altă parte provenea din jefuirea banilor lucrătorilor de miliție din Capitală și din țară care trebuiau să cotizeze cu mari sume de bani pentru sprijinirea clubului de fotbal „Victoria” București (club al Miliției Capitalei al cărui președinte era colonelul Bărbulescu), bani care nu se înscriau în evidențe (negrii) și intrau în buzunarele celor trei. Dacă vreun lucrător de miliție îndrăznea să nu cotizeze (sumele erau fixe) era dat imediat afară din instituție...

În fața acestor bandiți, „Comisarul”, care împlinise 20 de ani de poliție, a trebuit să stea „ascuns” la biroul judiciar al Circumscripției 3 miliție, până la revoluție. În toți acești ani, fiind declarat disident (în materie de scris, evident) nu a mai publicat nici un rând, nici chiar cu pseudonim. A scris, însă, pentru sertar, intenționând, fără să bănuiască vreodată că se vor schimba vremurile, ca în momentul când acumula 25 de ani de vechime în muncă să se pensioneze medical pe fond neuropsihic (există această posibilitate printr-un aranjament cu doctorii psihiatrii din rețeaua medicală a M.I., care-l îndrăgeau și aveau de la el toate cărțile publicate). După această pensionare putea să-și publice liniștit cărțile, nemaivând probleme cu generalul Nuță sau altcineva din comanda miliției. Era nevoie doar de avizul „cenzurii” compusă din trei ofițeri de securitate, oameni de litere care și ei îl îndrăgeau pe „comisar”.

Dar n-a fost să fie așa. Traian Tandin fiind un dăruit al judiciarului pe care l-a slujit cu abnegație, a rezistat pe „baricadele” acestuia până la revoluție, când totul s-a schimbat pentru el și nu numai.

Noua conducere a Poliției, recunoscându-i cu adevărat meritele de profesionist și scriitor, l-a numit pe „comisar” redactor-șef al tinerei publicații care lua ființă, „Poliția Română”. După 36 de ani de poliție, în luna martie 2000, Traian Tandin a fost pensionat la limită de vârstă fiind felicitat personal de ministrul de interne pentru întreaga sa activitate în slujba poliției.

Cât privește cartea „Cum să ne ferim de infractori” pe care voia s-o semneze generalul Nuță, ea a apărut după revoluție, sub semnătura „comisarului”, bineînțeles, la editura Ministerului de Interne.

Continuându-și mai departe vechea sa preocupare de a fi cât mai util compatrioților săi, Traian Tandin a mai publicat două cărți în sprijinul pregătirii antiinfracționale a populației intitulată „Sus mâinile, domnilor infractori!” și „Să ne apărăm, cunoscând limbajul infractorilor”. După aprecierea specialiștilor în materie, cu această ultimă carte „comisarul” a intrat în istoria filologiei, dicționarul său cu argoul infractorilor fiind studiat de studenții la litere.

O activitate prolifică pe măsura experienței sale de expert în afaceri judiciare și a talentului literar.

Înainte de a încheia această prezentare se cuvine să subliniem meritul „comisarului” de a dedica această carte temerarilor săi colegi – ofițeri și subofițeri de judiciar – cu care a lucrat trei decenii, mulți dintre ei trecând în lumea umbrelor, iar alții fiind bătrâni pensionari.

Era nevoie de o asemenea carte, ca un omagiu adus acestor bravi polițiști care s-au sacrificat pe „altarul” judiciarului zeci de ani. Ei constituie un exemplu purificator pentru noua generație de polițiști români, care va avea de învățat lucruri extraordinare din experiența profesională și de viață a acestor înaintași, „uitați de lume pe nedrept...”, cum spune „comisarul”.

Eu, unul, citind această carte, m-am cutremurat și afirm că n-am citit alta scrisă cu atâta competență profesională și har. Pentru toate acestea, o recomand cu toată căldura, prevăzându-i un succes indiscutabil: **un best-seller**. O carte din care pot învăța multe și polițiștii din țările cu tradiție...

Eugen Teodoru

ASASINUL A FOST IDENTIFICAT DUPĂ 14 ANI

Cazul pe care vi-l relatăm a reprezentat o grea încercare pentru organele de poliție din județul Neamț, acestea trebuind să repare unele greșeli făcute de primii anchetatori, lucrători din cadrul fostei Direcții regionale de poliție Bacău. Pe de altă parte, rezolvarea lui, chiar și după 14 ani, a demonstrat încă o dată că nu există crimă perfectă și că, oricât de abili ar fi asasinii, ei nu pot rămâne nedescoperiți și exonerati de răspundere penală, atunci când polițiștii lucrează cu pricepere, pasiune și dăruire.

Ofițerii care au instrumentat acest caz unic în analele Poliției române sunt menționați în cuprinsul materialului. În ceea ce mă privește, mă pot mândri ca tânăr locotenent-major (pe atunci) că am contribuit efectiv la finalizarea dosarului, ca ofițer al Serviciului omoruri din forul suprem al poliției (miliția judiciară din trecut era tot poliție adevărată!).

Cadavrul din porumb

În dimineața zilei de luni, 25 august 1958, cetățeanul Florea Ioja din comuna Botești, județul Neamț, se deplasa pe jos pe raza satului Nisiporești, pendinte de aceeași comună. El mergea spre localitatea vecină, Hălăucești, de unde voia să ia trenul pentru a se duce la Bacău, unde avea serviciu. În acea vreme, tarlalele ce străjuiau drumul pe care circula cetățeanul erau însămânțate cu porumb care ajunsese la maturitate și a cărui înălțime depășea talia unui om de înălțime mijlocie. Ajuns în punctul denumit de localnici „Fântâna lui Vangheaua”, situat într-o vale, Florea Ioja a intrat în porumb pentru a-și satisface unele necesități. La un moment dat, pur și simplu, a înlemnit. În porumb, în locul unde ajunsese el, zăcea cadavrul sfârtecat al unei tinere femei.

Speriat, omul a renunțat să mai meargă în acea zi la serviciu și i-a anunțat despre eveniment pe lucrătorii postului de poliție din comuna Botești.

Cercetare la fața locului

La fața locului s-a deplasat o echipă operativă de polițiști din cadrul Direcției poliției fostei regiuni Bacău, însoțită de un procuror și un medic legist.

Victima asasinatului se numea Verona Antal, în vârstă de 23 ani. Ea fusese ucisă cu 42 de lovituri de cuțit aplicate la gât, în regiunea toracică și abdominală.